

Művelt-e Jézus csodákat?

Kimentek a farizeusok, és vitatkozni kezdtek vele. Az égből való csodajelet követeltek tőle, hogy megvizsgálják őt. Lénye legmélyéig megrendülten felsóhajtott, és így szólt: „Miért követel csodabizonyítékot ez a nemzedék? Ámen, mondom nektek: Ez a nemzedék nem kap semmilyen csodabizonyítékot!” Ezzel otthagya őket, ismét beszállt a hajóba, és elment a túlsó partra. (Mk 8,11-13)

Jézus nem művelt teremtésellenes csodákat. Ha Isten segítségével varázslott volna, akkor a teológusok hittek volna neki – talán. De az olyan csodák, amilyeneket ők elvártak, ellentétesek Jézussal. Ezek a teológusok varázsló Istent akartak, hogy a katekizmusuk érvényesnek bizonyuljon. Jézus otthagya őket. Az ő Atyja nem tesz olyasmit, ami ellentétben áll az általa teremtett világ törvényeivel. Mindazok a „csodák”, amelyeket Jézus művelt, az összes gyógyítások a gyógyító és a gyógyítandók Istenbe vetett mély bizalmából fakadtak. Isten nem lóbál varázspálcát. De aki imádkozik és kér, ismételten megéli, hogy Isten felől olyan erőfolyamok áradnak, amelyek különböző erőket mozgósítanak bennünk. Így aztán gyakran történik új dolog. Ez nem valami trükk, hanem annak a gyógyító bizalomnak a természeti törvénye, amelynek híveket szerezni Jézus sosem fáradt el. De ezt a természeti törvényt csak az érti meg, aki megtapasztalja, hogy „minden lehetséges annak, aki *bizik* Istenben” (Mk 9,23).

Mindnyájunknak voltak már olyan élményeink, amelyek rejtélyesnek, „véletlennek” és szokatlannak tűntek. Szerényen el kell ismerünk, hogy gyakran nem értjük, vagy nem értjük meg rögtön a „véletlenek” vagy a „balesetek” értelmét. De mindig a teremtés rendjének megfelelő „véletlenekekről” van szó, nem pedig a teremtés rendjével ellentétes, csodás beavatkozásokról. Léteznek olyan természeti törvények és szellemi törvények, amelyeket nem, vagy még nem ismerünk. Jézus Atyja szerető Teremtő, nem pedig gonosz Varázsló. E tekintetben minden komoly istenkérésőnek egyértelmű döntést kell hoznia.

Nem fontos, hogy különböző teológusok mit gondolnak vagy hisznek Jézusról és Istenről. Az a fontos, amit Jézus megtapasztalt Istenről. Amikor a 20. század pszichote-

rapiája – mindenekelőtt Freud és Jung révén – fölfedezte a lélek törvényszerűségeit, és rátalált a lélek gyógyításának útjaira, akkor Jézus nyomdokain járt. Ő 2000 évvel korábban tárta föl az ember bensejét, és leszállt a lélek barlangjaiba. „Ez a magyarázata annak, hogy a gyógyítás pszichoterápiai útjának lépcsői és módszerei egyenesen meghökkentő módon hasonlítanak Jézus csodás gyógyításainak folyamataira”, mondja a Jézust jól ismerő *Alfons Rosenberg* (Jesus der Mensch, München 1986), és hozzáteszi: „És ez mégis csupán a Jézus nevű gyémánt egyik csiszolt éle.”

Amint minden valódi terápiában, Jézus gyógyításaihoz három előfeltételnek kell adottnak lennie:

– A betegeknek oda kell menniük hozzá.

– A betegeknek akarniuk kell egészségessé válni.

– A gyógyítónak magának épnek kell lennie.

Egyetlen terapeuta sem képes önmagát meghaladóan gyógyítani. Csak azokat a gyógyító erőket képes mozgósítani a betegekben, amelyeket ő maga birtokol. Jézus, a pszichoterapeuta c. könyvében (Egyházforum Kiadó, 1995) *Hanna Wolff* hatásosan mutatta be ezeket a pszichoszomatikus gyógyulási folyamatokat. „Csodáinak” „rejtélyét” meggyőzően oldotta föl maga Jézus: „A te hited segített rajtad”, mondta, azaz Istenbe vetett bizalmad és a saját gyógyulni akarásod. „Akarsz-e egészségessé válni” (Jn 5,6) – ez volt a döntő előzetes kérdés az ő gyógyításaikor.

A közismert, olcsó ígéretésekkel párosult, felszínes terápiakinálattal szemben nekem az a tapasztalatom, hogy a változás valódi akarása nélkül semmi sem történik. Az akarat dönt – minden más csak önbecsapás, illetve pénzcsinálás sokak lelki bajainak segítségével. De hogyan ismerhetem föl, hogy az akaratom valódi-e, vagy csak látszólag valódi? Csak a tettek által. Hi-

szen „tulajdonképpen” folyton meg akarunk változni. „Tulajdonképpen” meg akarunk tanulni hűségessé lenni. „Tulajdonképpen” le akarunk szokni a dohányzásról. „Tulajdonképpen” egészségesen akarunk táplálkozni. „Tulajdonképpen” leszerelest akarunk, de „az ellenség arra kényszerít minket, hogy fegyverkezzünk”. Aki *valóban* akar valamit, annak azt *meg kell tennie*. Aki csak „tulajdonképpen” akar, az nem hoz létre semmit. Csak az akarással kezdődik a gyógyulás. Jézus egyetlen elítélő szót sem mond a házastörő nőnek, de azt mondja nagyon világosan, és ezért gyógyító erővel: „Többé ne tedd ezt!” És méltán feltételezhetjük, hogy a nő többé nem tette „azt”.

Jézus sosem a tüneteket kúrálta, számára mindig alapvető változásról volt szó. Korának betegei tolongtak körülötte, futottak utána, kiáltoztak feléje: „Könyörülj rajtunk, segíts!” De Jézus azt mondta: Ez elsősorban téled magadtól függ! – A bizalom és az önbizalom az előfeltétele minden valódi gyógyulásnak.

Jézus nagyon határozottan és egyértelmű világossággal válaszolta meg a mindmáig el nem némuló kérdést: Hogyan lehetségesek az effajta gyógyulások? Válasza a fent már idézett mondata: „Aki *bizik* Istenben, annak minden lehetséges” (Mk 9,23). Teljesen természetes, hogy néhány évtizeddel később, amikor az evangéliumokat írták, eltűnő vagy „kijavítva” ábrázolták ennek az oly rendkívüli gyógyítónak, Jézusnak számos gyógyítási történetét. Sok mindent belevetítettek Jézusba, ami rengeteget eláru az evangéliumok íróiról-szerkesztőiről, de semmit sem Jézusról. Jézus nem volt képes rá, és nem is akart hullákat föltámasztani. Sokkal drámaibb az, ami sikerült neki: a szívek felébrésztése, feltámasztása.

Újból és újból megrendítő látni, hogy teológusok mit csináltak Jézusból. Csak egy példa: A Márk-evangéliumban Jézus azt mondja:

„Aki nincs ellenünk, az értünk van” (Mk 9,40). Ez a mondat illik Jézushoz, aki nem kizárni akarta az embereket, hanem integrálni. De a 10-20 évvel később keletkezett Máté-
evangélium szerzője már a talpáról a feje tetejére állítja Jézust, és meghamisítja: „Aki nincs velem, az ellenem van” (Mt 12,30). Ez a mondat egyáltalán nem illik Jézushoz. De 2000 éves története során az egyház sokkal jobban hangsúlyozta ezt a nem jézusi mondatot, mint a Márknál olvasható, jézusi állásfoglalást, és ezáltal sokszor a legrosszabb, keresztényietlen bűncselekményeket is igazolta. Mivel Jézus nem képviselhette egyaránt a két, egymást kizáró álláspontot, ezért is olyan fontos „a szellemek megkülönböztetése”.

Érdekes élményem volt egyszer egy apácakolostorban. A reggeli ima során feltűnt nekem, hogy a nővérek nem azt imádkozták: „Add, hogy ma csodák történjenek!”, hanem Jézus szellemében azt: „Add, hogy meglássuk azokat a csodákat, amelyek ma történnek!”

Jézus ismerte a lélek gyógyerőit, a bennünk lévő gyógyító erőket. Az Istenbe vetett bizalom ezeket mozgósítja. Jézus azonban a természet törvényeit is ismerte. Példázatai a magvetőről és a magokról, vagy a mustármagról, azt mutatják, hogy megfigyelte a természet hétköznapi, csendes csodáit, és elmeditált rajtuk. Jézus szemléletében hallatlan élet-erővel bír a „mag” és a „csoda”. Erről van hát szó: hogy élesebbé tegyük érzékünket a bennünk és körülöttünk lévő, hétköznapi csodák iránt. Ezeket, ahogyan Jézus is, a szívünk által tudjuk megélni.

A „fejükre esküvő embereknek” azt mondom: A szív „helyes beállítottsága” nem irányul a fej ellen. Ellenkezőleg: A szív teszi ismét szabaddá a fejet. A legjobban a megkövesedett szív terheli meg a fejet. A legtöbb emberi betegség fő oka a hamis gondolkodással megtörtött szív.

Jézus nem vallásos vakhívet prédikál, hanem olyat, amelyben harmóniában van a szív és az ész.

Utószó:

Jézus hármass érték-evolúciója

Jézus érték-evolúciója jelenti a valódi világ-„forradalmat”. A forradalom mindig valaminek a megdöntését jelenti, és hátralépést. Az evolúció ellenben fejlődés, kibontakozás, mozgás, előrelépés, haladás. Jézus hármass evolúciót hozott:

– *Az istenkép evolúciója.* Az Ószövetség állandóan ide-oda ingadozik a szeretet Istene és a bosszú Istene között. Ez a keresztény körökben még ma is igen elterjedt, skizofrén istenkép erősen megbetegítő hatású. Jézus radikálisan lecsökkent ezzel az ószövetségi istenképpel azután, hogy az „Abbát” – értelem szerinti fordításban az „Apukát” – ismerte föl Istenben.

– *Az emberkép evolúciója.* Jézus tudta, hogy egy új istenkép az előfeltétele egy új emberképnek. Csak az képes felszabadultan, embertársaitól nem félve élni az életét, aki félelemmentes, szabad kapcsolatban áll Istennel. Jézusnak az ember emberré válásáról szóló álma az ő új istenképére épül. Csak ez az „új” Isten teszi lehetővé az új embert.

– *Alulról induló evolúció.* Csak az Isten iránti szeretet és az emberek iránti szeretet által meggyógyult emberek képesek valóban gyógyítóan hatni másokra, a társadalomra. Jézus nem szűk politikai értelemben vett forradalmár – sokkal több annál. Ellentétben a francia, az orosz vagy a kínai forradalom atyáival, Jézus „alulról jövő evolúcionista”, a tudat evolúcionista, a szeretet evolúcionista. Az emlékezetünkben élő forradalmak mind az erőszak forradalmi voltak, és ezért

korlátozott hatékonyságúak. Jézus az erőszakmentesség evolúcióját akarta, a szív evolúcióját, a szeretet evolúcióját. És a géntechnológia, az atomfegyverek, az éghajlatváltozás, a környezeti katasztrófák korában nekünk nincs más választásunk.

A forradalmárokkal ellentétben Jézus nem házakat borított lángba, hanem szíveket. „A szív megtérésén” Jézus többet értett, mint csupán új gondolkodásmódot, bár természetesen azt is. A „szív” Jézus számára azt a bennünk lévő – a modern mélypszichológia által „tudattalanak” nevezett – „mélyréteget” jelentette, ahol a *minden* újjal, az új gondolkodásmóddal, az új érzésmóddal, a megtéréssel szembeni ellenállás is lakik.

Jézus Hegyi beszéde a bizonyítéka annak, hogy egy hatalom nélküli ember „hatalommal bíró szava” (vö. Mt 7,29) hatékonyabb lehet, mint a hatalmasok parancsszavai. A Hegyi beszéd még nem változtatta meg a világot, de már sok-sok szív mozgatórugója – és az egyetlen igazi segítség egy új világ felépítéséhez.

Franz Alt

Forrás: F. A.: Jesus – der erste neue Mann, München 1989, 51-58.
Kivonatos ismertetés.

